

POSTALS PER LA PAU I LA JUSTÍCIA

1. S'escampen les postals sobre una taula o a terra, també poden exposar-se en format exposició (espai comú del centre).
2. Cada estudiant o grup ha de triar una de les postals.
3. En cercles es llig en veu alta la situació que presenta la postal i es mostra la imatge que l'acompanya.
4. Cada participant ha de respondre a la postal que ha triat. Pot usar diferents llenguatges expressius o mesclar-los si ho desitja. Per exemple: text, dibuix, collage amb elements naturals, etc.
5. Es posen en comú les postals resultants.
6. Es realitza una exposició a l'aula o en l'espai del centre que es decidisca.

POSTALS PER LA PAU I LA JUSTÍCIA

Selva de l'Orinoco, Veneçuela

foto web: <https://efectacocuy.com/>

Gener 2026, Selva de l'Orinoco

Hola, soc Yarima, tinc 13 anys i visc en un poblat de la selva de l'Orinoco, prop de Puerto Ayacucho, a Veneçuela. M'encanta despertar-me i escoltar els ocells, sentir el verd que m'embolica i eixir a l'encontre del dia. En la meua tribu ens agrada molt rebre a les personnes viatgeres, fem una festa quan arriben.

Cada vegada és més difícil gaudir d'aquesta vida senzilla, perquè sota el nostre sòl hi ha recursos minerals que atrauen als amants dels diners. L'escola en el meu poblat existeix des de 2004, va ser quan es van instal·lar els primers ordinadors. Gràcies a això podem veure com viuen els xiquets i xiquetes en altres llocs, investigar les coses que passen en diverses zones del planeta.

El nostre país té molt petroli i això ens està posant en risc, especialment als pobles originaris, ens desplacen i ataqueu. Ignoren els nostres sabers ancestrals.

Des de 1498 fins ara, la colonització ha sigut el principal problema. Llavors vam ser esclavitzats pels europeus. Tan sols fa dos segles que som “independents”, però la guerra segueix, ara amb més força.

Quan ens deixaran decidir el nostre futur?

<https://otrasvoceseneducacion.org/archivos/393906>

<https://www.fundaredes.org/2024/11/26/educacion-indigena-en-venezuela-promesa-y-desesperanza/>

Campaments de refugiats sahrauís, Tinduf

imatge: wikipedia

Des de fa més de quaranta anys, milers de refugiats sahrauís viuen en cinc campaments o wilayas: Auserd, Smara, Dajla, El Aaiún y Bojador.

Gener 2026, Campaments de Smara, Tinduf

Soc Hamad, tinc 11 anys i visc en el campament de Smara, en Tinduf. Soc sahrauí i l'estiu passat vaig estar a Granada amb la meua família d'acolliment. Va ser la primera vegada que vaig veure com eix l'aigua de l'aixeta, tota la que vulgues! Quan estic a Granada, vull quedar-me i viure amb tots els luxes. En el camp de refugiats on visc, l'aigua no és transparent, les hortes són xicotetes i produeixen poc, depenem dels aliments que ens arriba de fora per a viure. Algunes persones estan malaltes com la meua amiga Latifa, que no pot caminar i sempre està dins l'haima. Encara sort que la doctora Raabub Mohamed Lamin es va preocupar per ella i gràcies a la seu atenció mèdica va millorar la malaltia i ara pot eixir a passejar amb la seu cadira de rodes. A mi m'agrada jugar en les dunes amb ella quan no fa tant de sol.

Al Sàhara Occidental, la meua terra originària, jugar en les dunes és perillós, poden esclatar bombes... Acabe de llegir que un grup de dones està treballant per a detectar les mines antipersones enterrades en l'arena i així evitar danys.

A vegades pense que m'agradaria treballar amb elles, ajudar a recuperar el meu territori. Unes altres pense que vull volar lluny d'ací per a tindre una vida com la teua. Què faries tu?

<https://elpais.com/planeta-futuro/2025-09-25/las-mujeres-saharauis-que-luchan-contra-las-minas-antipersona-en-el-desierto-seguiremos-desminando-nuestras-tierras.html>

Palestina

Imatge: wikimedia commons

Gener 2026, Gaza

T'escric des de Gaza, soc Mohammad i tinc trenta anys, visc amb el meu fill i amb les meues tres germanes xicotetes, de les quals cuidem la meua parella i jo, perquè fa 5 mesos vam perdre als nostres pares en un bombardeig. La resta de la família viu a Cisjordània. L'altre dia vaig parlar amb la meua cosina i em va comptar les dificultats que tenen per a arreplegar la collita d'olives. Un mur separa el poble dels seus camps de cultiu i solo alguns dies aconsegueixen passar el control israelià. Cullen el que poden, si eixe dia no són atacats pels colons. Una part de les seues terres ha sigut incendiada.

Abans de l'horrible dia en què van morir els meus pares, era voluntari a l'hospital Nasser. Allí tots parlen de Yara Ashour, que és mèdica i va estar de voluntària fins que a meitat de l'any 2024, en què va partir per a Egipte com va poder, perquè el seu embaràs estava en risc.

Ara ella dona entrevistes i parla del genocidi a Gaza per a demanar ajuda a la comunitat internacional. Confie que la seu veu siga escoltada. Les coses que passen als hospitals que queden en peu són terriblees, no tenim electricitat i a vegades es fan operacions amb la llum dels mòbils, no hi ha antibòtics, les incubadores no funcionen...

M'il·lusionava ajudar a l'hospital, perquè somiava amb ser infermer, però he vist tant de dolor i he viscut situacions tan trists...

Ara estic ocupat cada dia intentant alimentar a la meua família i sobreviure.

No se si algun dia podré recuperar els meus somnis, un poc d'il·lusió pel futur.

Somàlia

imatge: CEA

Shukri viu en un camp de refugiats en Baidoa, Somàlia. El seu país va ser colonitzat per Itàlia i Gran Bretanya en el segle XIX i porta més de 30 anys en guerra. Els occidentals utilitzen el seu terreny d'abocador de residus i pesquen en les seues aigües, deixant sense peixos a la població que realitza pesca artesanal. Somàlia pateix en les seues terres una sequera extrema, aguditzada pel canvi climàtic.

Gener 2026, Somàlia

Em dic Shukri Muktar Mohamed i tinc 14 anys. Tinc sis germanes i dos germans. Vaig nàixer en Kasadere. Abans criàvem animals, perquè, com tanta gent a Somàlia, els meus pares són pastors. Prop de la nostra casa teníem un poc de terra en la qual cultivàvem algunes plantes, però quan les pluges van deixar d'arribar, cada vegada ens costava més trobar pastura per a les nostres cabres i vaques. La terra es va assecar, i els camps verds van començar a escassejar. En les nostres terres no creixia res. Els animals es morien perquè no trobaven res per a menjar.

Al nostre país ni tan sols tenim tants cotxes i fàbriques que embruten com en la resta del món. Això m'entristeix. Em sembla molt injust que estiguem patint les conseqüències del canvi climàtic. Estem pagant el preu d'alguna cosa que no hem provocat.

Creus que hauríem de tindre més ordenadors, cotxes i telèfons a Somàlia? Què passaria si totes les persones visquérem com ho feu els europeus?

<https://elpais.com/planeta-futuro/2022-09-26/tres-adolescentes-alertan-al-mundo-desde-el-campo-de-refugiados-climaticos-mas-grande-de-somalia.html>

<https://elpais.com/planeta-futuro/2024-04-24/mujeres-inspiradoras-de-somalia.html>

<https://elpais.com/planeta-futuro/2022-09-19/vanessa-nakate-la-activista-veinteanera-que-reclama-justicia-climatica-para-africa.html>

Iemen

**El conflicto de Yemen
retratado por 6 fotógrafos:**
[https://www.icrc.org/es/
document/el-conflicto-en-
yemen-retratado-por-seis-
fotografos](https://www.icrc.org/es/document/el-conflicto-en-yemen-retratado-por-seis-fotografos)

Gener 2026, Iemen

Soc Widad, visc a Iemen i soc traductora d'àrab a espanyol. Quan vaig complir 20 anys va començar la guerra al meu país. Fa ja 15 anys, han mort més de 350.000 persones i ara mateix la meitat de la població passa fam, uns 15 milions de persones.

Col·labore en Solidaris sense fronteres. Ens organitzem i hem aconseguit donar cada dia un desdejuni complet a 2.205 xiquetes i xiquets en escoles en Sana'a, per a aconseguir que les seues famílies els porten al col·legi i protegir les xiquetes del matrimoni infantil i als xiquets de ser reclutats per a ser "xiquets soldat". Ara mateix repartim uns 50.000 desdejunis al mes. M'agrada ser allí quan toca desdejunar "ou i taronja", són tan escassos i tan bons! En eixe moment a l'escola se sent una alegria desbordant.

M'encantaria que no fora necessari repartir desdejunis a les escoles, que la vida es tornara fàcil, que els xiquets i xiquetes pogueren jugar sense por i sense fam. Que tinguerem un futur de pau.

Quan pense que la majoria dels meus somnis són drets en altres països, m'enfade, perquè... per què hem de patir tant ací?

M'agradaria que s'acabara aquesta guerra, totes les guerres. Que el món fora un lloc més amable.

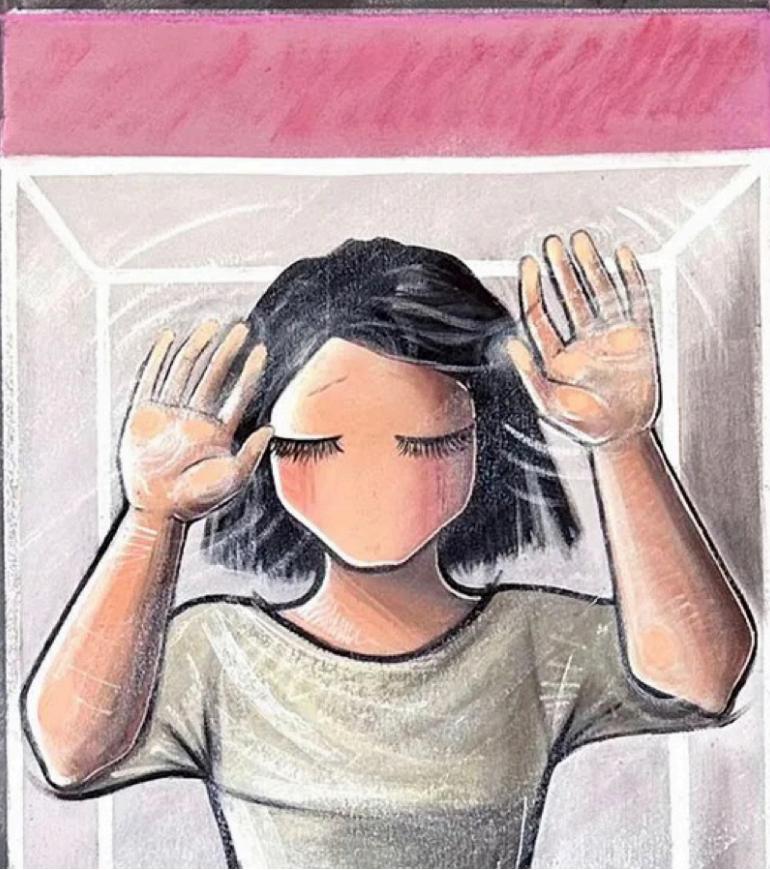
Com podrem fer-ho?

<https://www.solidariosinfronteras.org/que-pasa-en-yemen/>

<https://www.solidariosinfronteras.org/quienes-somos/>

Afganistan

Mural
Shamsia
Hassani

Gener 2026, Kabul

Soc Malalai, tinc 15 anys i visco a Kabul. Vaig haver de deixar l'escola fa 3 anys, perquè al meu país si eres dona està prohibit estudiar secundària i anar a la Universitat.

El meu país ha patit moltes guerres i invasions en el segle XX, els nostres pocs drets com a dones han anat canviant, però la nostra vida sempre ha sigut molt difícil, lluitant per a poder anar a escola, treballar, per a ser ciutadanes lliures.

Ara mateix no podem eixir soles al carrer, ni viatjar. Tampoc tenim dret a assistència mèdica si no hi ha una doctora. i com hi haurà una mèdic dona, si no ens deixen estudiar?

A mi m'agrada cridar-me Malalai, perquè coneix la història de Malalai Joia, que va lluitar pels nostres drets i va haver de fugir del país.

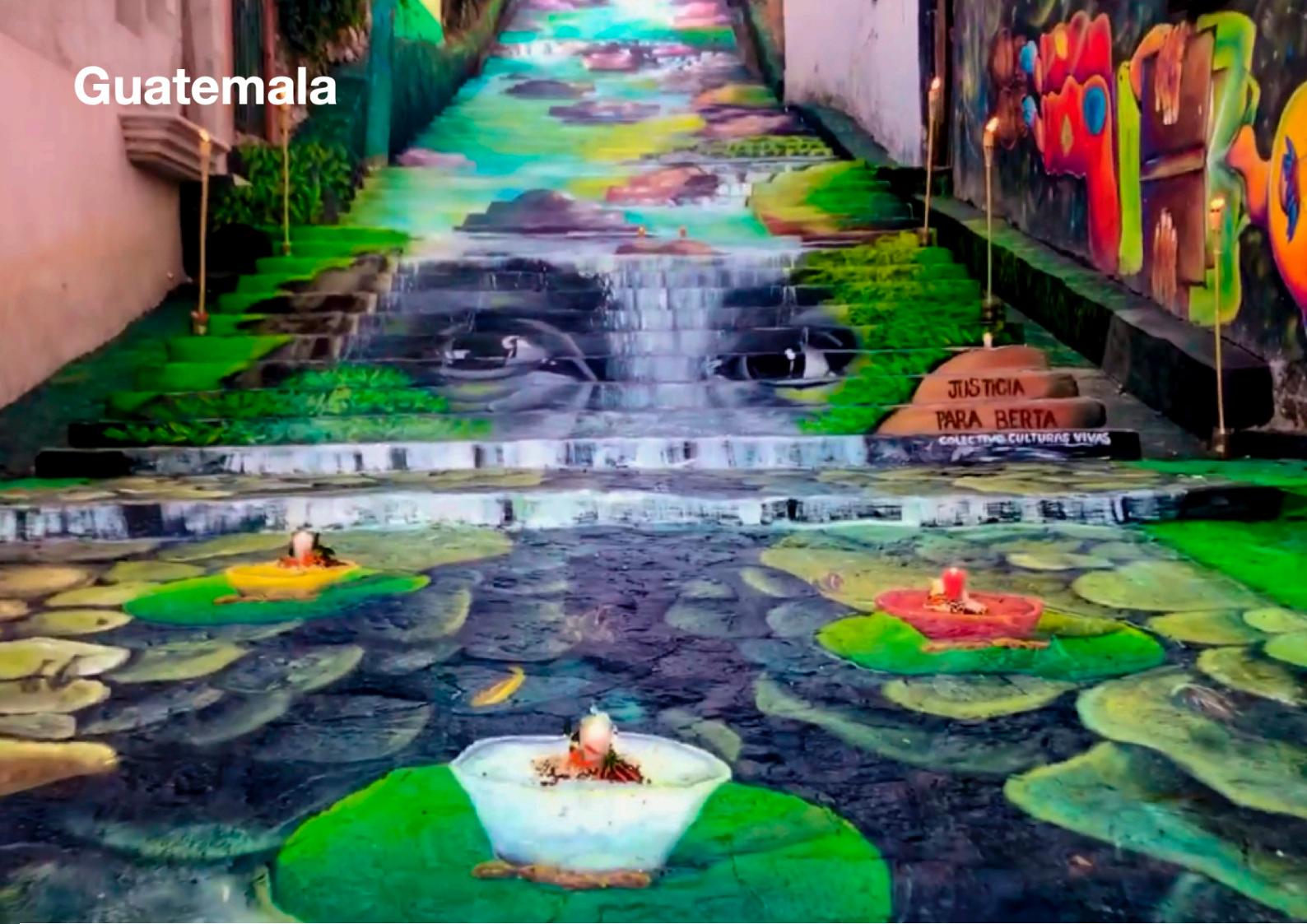
La meua mare em conta que fins fa dos anys les dones encara podien estar juntes -sense homes- en les perruqueries i salons de bellesa, però van decidir prohibir-ho també.

Pensen que les dones som perilloses?, ho som?

La veritat és que és molt dur viure així, sense poder somiar, el màxim que puc esperar és que em toque un home que no em pegue, que siga "un poc just" per a "ocupar-se" de mi.

Vull ser lliure, però quan mire passar els núvols per la meua finestra, pense que mai podré viatjar com ells.

Guatemala

Gener 2025, Guatemala

Soc Lolita Chávez i en 2017 vaig haver de deixar el meu país, Guatemala.

La guerra contra la vida s'estén per tot el planeta, de mà de les multinacionals i els governs. El meu únic delicte va ser defensar la vida en la meua comunitat; la mare naturalesa, terra i territori. Per la meua lluita contra empreses mineres i fusteres vaig ser amenaçada de mort i acusada injustament de delictes que no vaig cometre i vaig haver d'exiliar-me.

Vaig tornar a la meua comunitat maia en 2024, set anys després, per a practicar la pedagogia del retorn, la resistència i la lluita. Vaig tornar més aguerrida, més formada.

“El retorn en comunitat” planteja una pedagogia d’acompanyament i posicionament polític perquè es deixe de criminalitzar a les dones i persones defensors del territori. Això requereix que com a comunitat es recolze la possibilitat que totes les persones puguen retornar en qualsevol part del món.

El meu viatge a l'exili ha fet que a més de defensora dels drets humans dels pobles originaris a Amèrica Llatina, ho siga també a nivell internacional, per les lluites que vaig compartir a Itàlia, Espanya, a favor de Palestina... Amb tot el que vaig aprendre en els territoris on vaig estar, sent que soc filla dels “pobles”. No oblidem que la lluita que es perd, és la que s'abandona.

Lolita Chávez

<https://prensacomunitaria.org/2024/07/lolita-chavez-activista-kiche-retorna-a-guatemala-tras-siete-anos-de-exilio/>

<https://www.youtube.com/watch?v=T-35yhzThug&t=22s>

Congo

Imagen: OPEN ARMS

Al Congo hi ha molts minerals preciosos, com a or, coure, coltan, liti i cobalt. La zona dels grans llacs en Àfrica és una zona en guerra quasi constant, on han mort ja més de 6 milions de persones. La colonització europea, la desestabilització del territori i la lluita pels recursos ha generat un escenari complicat on la guerra, els xiquets soldat, el treball esclau infantil, la fam, la mort i la pobresa s'han tornat constants.

Gener 2026, Congo

Soc Muntosh, un xiquet de 12 anys de Kolwezi que treballa en les mines, al Congo. Un dia vaig trobar un gran bloc de cobalt en un dels pous i ho vaig retirar. A partir d'eixe dia el meu cos em fa molt de mal. També hi ha lliscaments de terra que maten. Va haver-hi un lliscament de terra just al costat del lloc on estàvem treballant durament per a obtindre cobalt quan la terra es va lliscar i va sepultar al meu germà i ell va morir. Jo estava en primer grau en aquell moment.

No entenc la guerra ni tampoc perquè al meu país, que és tan ric en minerals, més de la meitat de població no té el necessari per a viure”

<https://www.humanium.org/es/la-situacion-actual-del-trabajo-infantil-en-las-minas-de-cobalto-en-la-republica-democratica-del-congo/>

<https://www.france24.com/es/áfrica/20250129-qué-está-pasando-en-republica-democrática-del-congo-las-claves-del-conflicto>

